

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-06-08)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-06-08)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 109. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010113.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Første Pintsedags Aften 1862.

Jeg vil begynde mit Budskab i Aften og fortælle Dem lidt om Dagens Gang, Hændelser og Følelser. Denne første Pintsedag har været en god uskyldig Dag. Jeg begyndte Dagen med at gaa i Vor Frelsers Kirke; da jeg traadte s. 110ind i Kirken, blev jeg overrasket og rørt over at see den smukt pyntet med det unge Foraarsløv paa alle Stole, og Alteret skinnede af Guldregn, Syrener, Hvidtjørn og alle de smaa Pintse-Propheter, der i denne deilige Aars-tid udgjør vor Glæde. Jeg modtog med en virkelig Opbyggelse Velsignelsen. Disse Ord, der endnu lyder uforandret til os fra de første Christentider, forfeile aldrig deres Virkning paa mig, kun gjør det mig ondt, at denne skønne opløftende Velsignelse lyder to Gange i Gudstjenesten, først fra Prædikestolen og siden fra Alteret. Gjentagelsen af noget saa vigtigt svækker Indtrykket; jeg vilde, at de kun skulde udtales eengang og da fra Alteret og ikke iforveien fra Prædikestolen. Jeg klagede engang herover for Martensen, og det lod paa ham, som om han syntes, at min Klage ikke var saa ganske dum. Ved Udgangen i Kirken stod hiin stakkels unge Pige, hvis Ideal ikke har kunnet hæve sig høiere end til min Person. Ved min Hjemkomst forefandt jeg de skønneste Blomster, som hun selv havde afleveret ved min Dør. Børnene ventede med Længsel paa min Hjemkomst, og nu satte vi os alle 4 ned i Haven og nød vor Morgendrik, efter at jeg først med Glæde havde modtaget og læst Deres venlige Budskab til mig. Vi gav os nu alle 4 til at være Gartnere og pillede Ormene af de stakkels Bosenknopper, hvis Hjerter næsten alle vare naaede af de fæle Orme, hvoraf der i Aar er en usædvanlig Mængde. Det er underligt, at Naturen frembringer Noget, der i samme Øieblik tilintet-gjør noget af det skønneste, den frembringer. Mine tre Smaa og jeg har ved vor Flid i Dag reddet mangan en Bøse fra dette fæle Kryb. De troer ikke, hvor flinke de tre Smaa vare ved dette Arbeide. Efter et Par Timers Arbeide kom den gode Madvig, der selv saae foraarsglad og pintse-uskuldig ud; han var saa hjertelig og venlig; Gud lade os længe beholde dette elskværdige Menneske iblandt os! Efter Bordet fortsatte Børnene og jeg vor Kamp mod det Onde; da vi endelig vare trætte, satte vi os i den saakaldte Dagligstue under Lindetræerne, en Plads, som ved Deres Læsning forleden for bestandig vil staae fast i min Hukommelse. Ogsaa hvad jeg i Eftermiddag oplevede her vil vanskelig gaae mig af Glemme. Børnene vare blevne saa glade og overgivne. Sarah var i høi Grad indtagende og forundrede mig paany som sidst paa Sølyst. Hun hav-s. 111de atter en let Sommerkjole paa, og hendes Dandselyst kom tilbage. Hun smykkede sig med Blomster i Haaret og ved Brystet, hvilket klædte hende overordentligt smukt. Hun opførte formeligt smaa Scener for mig, hvori hun snart forestillede Een, snart en Anden. Tilsidst sagde hun, at hun forestillede en lille fattig Pige, der om Natten skulde gaae i en mørk Skov for at finde en Urt, der kunde helbrede hendes syge Moder, en Phantasie, som vist var opkommet hos hende ved min Fortælling i Sommer om „Kirkeklokken i Farum”.¹ Hun tog nogle smaa hvide Stjerneblomster og lagde dem paa Jorden langs med Træerne; da jeg spurgte hende, hvad dette skulde forestille, svarede hun: „Den lille Pige er saa bange for at gaae i den mørke Skov, derfor falde nu Stjernerne ned fra Himlen og lægger sig paa Jorden, for at hun ved deres Lys kan finde Vei.” Er det ikke besynderligt af et 8-Aars Barn? Og da nu hun og de to andre Smaa, som ogsaa havde pyntet sig høist phantastisk med Blomster, dand-sede let og yndigt til min Sang, da blev jeg ganske rørt ved dette Syn og maatte tænke paa mine Barndoms-Drømme om Alferne, der omsvæve mig. Giid De havde staaet i Skjul bag et Træ og seet dette Syn, det var virkelig det yndigste, jeg længe har seet. Og da jeg nu i Aften lagde dem i deres Seng, og Sarah faldt mig om Halsen og med en for et Barn besynderlig Inderlighed sagde: „Lady Johanna! Lady Johanna! Du veed ikke hvor meget, hvor meget jeg holder af Dig”, og de to Smaa raabte: „Ogsaa jeg! Ogsaa jeg!” O min Ven, hvor kan jeg da andet end takke Gud for hans Godhed imod mig! Har jeg da nu ikke Bet i at kalde denne første Pintsedag for en god og uskyldig Dag? Hvorledes har Dagen været for Dem? I Skoven har D e holdt Deres Pintse.

„Pintse Morgen, o hvor skøn,
„Skoven vinker lysegrøn etc. etc....

Jeg vil nu gaae til Bo. Jeg har jo nu aflagt mit Begn-skab over Dagens Begivenheder; jeg vil ikke gjøre Undskyldninger over dette lange Børne-Brev, jeg veed, at De har Hjerte og Sindelag til at modtage, hvad jeg giver, det være sig stort eller smaat. God Nat! I Morgen skriver jeg endnu Et og Andet til Dem især om en Sag, der ligger mig paa Hjerte.